

1962

LAPKRITIS

Nr. 9

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Katinas ir žvirblis — J. Plačas	3
Broluko vardinės — Jurga Saulytė ..	6
Ruduo — Stasė Slavinskienė	7
Grybai — Albina Kašiubienė	8
Atsimintina diena — Linvydas Inga ..	9
Godus šuo	11
Skaisti diena ir jos nuotykių — Alė Rūta	12
Ruduo — Danutė Lipčiūtė	15
Lašeliai — A. Simutytė	16
Voveraitė — N. Butkienė	18
Vėlinės	22
Berželis ir ašarėlė — M. Steikūnienė	23
Linksmiau	25
Truputį pagalvok	26
Vynuogių kekės galvosūkis	27
Algis ir Alytė	28
Ar žinai... ..	29
Maironis	30
Galvosūkių atsakymai	30
Pas skaitytojus	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

LAPKRITIS

1962

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 12,
13, 22, 32.
VI. Stančikaitė - Abraitienė —
3, 4, 5.
P. Osmolskis — 8.
Lijolė Židonytė — 11, 19, 21.
Aldona Simutytė — 16—17.
A. Beleška — 23.
E. Imbrasaitė — 28.

EGLUTĖ—THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut

KATINAS IR ŽVIRBLIS

J. Plačas

(pagal lietuvių liaudies pasaką)

Kartą žvirblis sąslavyne,
Stipriai koja prisimynęs —
Traukė slieką atsilošęs,
Ir praryti tuojau ruošės.

Kąsnis geras ir riebus,
Nekasdieną tokių bus.
Ir užmiršęs atsargumą,
Snapu dūrė į gilumą.

Vieną jau teko surasti,
Tai kodėl kitus prarasti?
Reik jieškoti atidžiai,
Kad nesulestų gaidžiai.

Katinėlis nužiūrėjo,
Kaip žvirblelis krapštinėjos.
Juk aš dar be pusryčių —
Gerą kąsnį nujaučiu!

Pažeme jis tyliai, tyliai,
Šliaužė pirmyn taip akylai;
Nė minutės nepraėjo,
Kaip žvirblelis sučypsėjo.

Šonuose aštrūs nagai,
Surakinti ir sparnai.
Linksmi murksi katinėlis,
Laukia gardūs pusryčiai.

Kad žvirblis yra nepaikas,
Žino tai kiekvienas vaikas.
Savo kailį gelbėt ėmė,
Sugalvojęs pasakėlę.

— Esi dailus ir gražus,
Tiktai kiek nemandagus.
Visi juk dideli ponai,
Pusryčiauja sau padoriai.

Pirma rankas, veidą plauna,
Kad bakterija nenauda
Pilvui žalos nedarytų,
Ir lovon nepaguldytų.

Katinas rimtai išklaušė,
— Ar tai tiesa? — dar paklausė.
Žvirblis galva palingavo,
Davė suprast, kad nemelavo.

**Žvirblį žemėn pasidėjo
Ir kojyte šluostinėjo
Ūsus, veidą ir akytes,
Nepamiršo ir ausytės.**

**Žvirblis jau ilgiau nelaukė.
Purpt į krūmus ir nutraukė.
Jei progos neišnaudos,
Tai gyvybę paaukosi.**

**Katinas rimtai supyko;
Puolė vytis — nepavyko.
Visam laikui davė žodį
Pirma valgyt, ką užuodi.**

**Nuo švaros neatsisakė:
Prausiasi, kaip žvirblis sakė.
Kai jau pilvas yra pilnas,
Su kojyte brauko vilnas.**

BROLIUKO VARDINĖS

Jurga Saulytė

Vakar senelė man pasakojo apie dangų. Ji sakė, kad ten bus daug, daug šventųjų.

— Ar pamatysiu šventąją Teresėlę? — paklausiau. — Man šventoji Teresėlė patinka, nes mano geriausios draugės vardas Teresė.

— Taip, pamatysi, — atsakė senelė.

— O šventąją Margaritą, ar sutiksiu?

Taip išvardinau šventuosius, apie kuriuos esu ką nors girdėjusi. Senelė atsakė, kad sutiksiu. Bet man rūpėjo dar vienas dalykas.

Aš turėjau broliuką, kuris mirė visai mažas. Man buvo labai liūdna, nes visada norėjau broliuką turėti.

— Ar Andriuką pamatysiu danguje?

— Pamatysi, anūkėle, ir savo broliuką. Atsimeni, koks jis gražus buvo per krikštynas — baltai aprengtas, švarus švarutėlis.

— Ir šypsojosi — pridūriau. — Kūdikiai dažnai verkia per krikštynas, bet mano broliukas šypsojosi.

— O dabar, mažyte, mano eilė tavęs klausti.

Tiesiai atsisėdau ir pasiruošiau. Norėjau parodyti, kiek moku. Žinojau, jei gerai atsakysiu, senelė džiaugsis ir sakys: "Tai puiki mano anūkėlė!" Tada gražesnių pasakų ji man pasakos.

Pasakyk, kada šventosios Teresėlės vardinės? — paklausė senelė.

— Spalio 3 dieną, — greit atsakiau.

Senelė nusišypsojo.

— Šventosios Margaritos kada?

— Spalio 17 dieną! — laimingai prisiminiau ir atsikvėpiau. Atrodė, šiandien man puikiai sekasi.

Pasakyk dabar, anūkėle, kada tavo mirusio broliuko vardinės?

Čia jau buvo prasčiau... Žinojau, kad šventojo Andriejaus diena yra lapkričio 30, bet ar brolis dabar turi dar kitas savo vardines?... nežinojau. Visaip bandžiau spelioti, bet neatspėjau.

— O Visų Šventųjų? — klausė senelė.

— Lapkričio 1 dieną, — atsakiau.

Galvojau, kad Andriukas yra šventas, nes jis danguje.

— Dabar žinau, senele! — sušukau. — Andriuko vardinės lapkričio 1 dieną!

— Taip, anūkėle, lapkričio 1 dieną yra vardinės visų tų, kurie laimingi danguje.

Senelė dar pridėjo: — Pasveikinkime tą dieną juos visus, o kai mes nueisime į dangų, galėsime švęsti tą dieną kartu su jais.

RUDUO

Stasė Slavinskienė

Jau ruduo ateina,
Žalia žolė džiūsta,
Sode ir daržely
Visos gėlės žūsta . . .

Šaltas vėjas pučia,
Krinta medžių lapai,
Skauda man širdelę,
Kad miršta drugeliai. . .

Ir maži paukšteliai
Pievoj susirinko,
Ten, į kitą kraštą,
Kelią pasirinko!

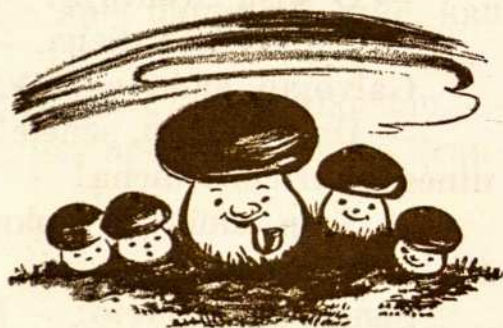

GRYBAI

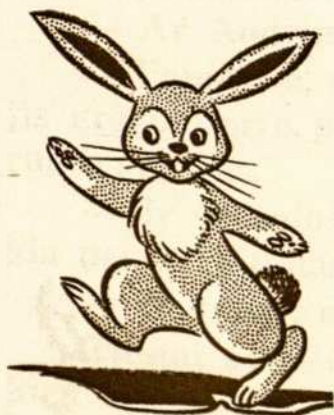
Albina Kašiubienė

Eglės, pušys šile ošia,
Auga grybai atsilošę.
Baravyko baltas kotas,
Jam priklauso miško plotas.

Po drebulė raudonikis
Dairos linksmas, lyg jaunikis.
Umėdėlės po eglutėm
Ryši raudonom skarutėm.

Voveruškos, mergužėlės,
Rudos jų kepurėlės,
Auga gražiai būreliu,
Po krūmeliu tuo žaliu.

Kelmas kelmučius augina,
Kas juos mėgsta, tai ir skina.
Svyra grybais miškas žalias,
Pro grybus vingiuoja kelias.

Grybų pilnu krepšeliu
Grįžtu linksmas takeliu.
Kiškis skersai tako šoka,
Nes grybauti jis nemoka.

ATSIMINTINA DIENA

Linvydas Inga

Buvo sekmadienis. Grįžę iš Mišių, visi keturi susėdę valgėme pusryčius. Labiausiai buvo išalkęs mūsų Pėdas. Jis trynėsi po stalu aplink kojas. Jo uodega buvo stačia, kaip automobilio antena. Staiga šokterėjo ir, nuleidęs uodegą, spruko po sofa. Taip stipriai jį išgąsdino trenksmas gatvėje. Gilė, nebaigusi kėsnio, pribėgo prie lango ir prapliuko juoktis:

— Mama, tete, mūsų Pėdas nusigando orkestro!

— Aš ir be tavęs žinau, kad ten orkestras eina, — žinovo vardu atsiliepė Gintas ir vėl užsikniaubė ant puoduko kavos.

— Ne į tave Gilė kreipėsi, — subarė jį mama. — Be to, neužgulk viso stalo. Lyg būtum koks sudribęs senis.

— Mama, kareiviai eina! — vėl pranešė Gilė, kuri savo sūrio kėsnį buvo pakišusi Pėdai. — Pėdas jau nesibaido. Ateikite pažiūrėti!

Orkestras buvo praėjęs. Iš paskui ėjo gražiai išsirikiavusių vyrų būrys.

— Čia ne kareiviai, čia veteranai, — tarė abejingai Gintas. — Legionininkų postas turi savo šventę. Aš žinau.

— O vieno daikto turi ir nežinai. Gintai, — tvirtai pasakiau, žiūrėdamas į praeinančius vyrus. — Tu nežinai, kad čia eina buvę kareiviai.

— Tai, buvę... — numykė Gintas. — Aš žinau. Bet man patinka tik tie, kurie yra...

— Neklausyk to tauškalo, tėvai. Matai, koks jis šiandien surūgęs. O dėl to, kad neleidau eiti su Jasium. Žinojau, kad lėks gatvėmis paskui tą orkestrą, kaip kiti vaikai. Orkestras dabar vyrus nuvedė į bažnyčią. Paskui nueisime pažiūrėti, kai dės vainiką aikštėje, — pasiūlė mama.

— Tai eikime! — pašoko Gilė.

— Aš neisiu, — sumurmėjo Gintas.

— Visi eisime, — pasakiau. — Tik kiek vėliau. O dabar eikime baigti pusryčių.

Gintas tebebuvo surūgęs. Pastūmė tuščią puodelį kavos ir pasiėmė ant kelių katiną. Mama šnairiai pasižiūrėjo. Gintas prisiminė, kad mama draudė katiną glostyti, kol nepavalgė. Jis paleido Pėdą, nusiųpė rankas ir sėdėjo paniūręs. Aš tada pradėjau pasakoti:

— Žinote, ką ši diena man primena? Aš tada buvau dar mokinys. Taip patėjau iš bažnyčios su draugais. Išgirdome, lyg kas būgnytų. Pasileidome Vilniaus gatvelėmis ir matome: eina būrys vyrų. Nedidelis, visi jauni, gražiai nuaugę, bet labai įvairiai apsirengę. Tik tai ant jų rankų buvo užrištos juostelės. Paskui jie užtraukė lietuvišką dainą... Mes taip ir sustojome vietoje. Dar niekada nebuvo girdėję, kad kareiviai lietuviškai dainuotų, ir dar Vilniuje.

— Bet jie nebuvo kareiviai, tete. Aš manau — veteranai. Kareiviai visi vienodai apsirengę, aš mačiau, — aiškino Gilė.

Aš irgi mačiau, kaip Gintas negalėjo sulaikyti juoko, bet vis dar norėjo būti rūstus.

— Ar Gilė tiesą sako, Gintai? — paklausiau.

— Ne!

— O kodėl?

— Lietuvoje tada dar nebuvo veteranų. Tenėjo pirmieji Lietuvos savanoriai, aš manau.

— Tu, Gintai, teisingas. Verta būtų pagirti, jei nebūtum toks susiraukęs.

Gintas pašoko, apsikabino mamą ir pasakė:

— Atsiprašau!

— Tete, jis... — kažką norėjo Gilė sakyti, bet aš atsistojau ir visus suraginau:

— Eikime dabar į aikštę pagerbti žuvusiųjų už laisvę. Nebuvo me pamaldose, tai turime būti iškilmėse.

— Aš meldžiaus, — pasigyrė Gilė.

— Taip, aš buvau visiems priminusi. Mums reikėjo šiandien anksčiau būti pamaldose. Aš užprašiau jas už žuvusį savo brolių. O dabar einame.

Beeinant Gilė įsikabino į mano skverną su savo klausimu:

— Tai kodėl Lietuvoje nebuvo veteranų?

— Tada dar nebuvo nė nepriklausomos Lietuvos. Tik tai kūrėsi. Tie pirmieji savanoriai, kurie paskui turėjo ir gražią uniformą, apgyne Lietuvos laisvę nuo priešų.

— Ar Lietuva turėjo ir priešų? Ji tokia gera, mama sakė.

— Taip, Gile, Lietuva niekam blogo nedarė, bet kaimynai darė blogą: norėjo ją pavergti.

— Tai jie negeri.

— Taip nereikia sakyti apie visus. Negeri būna tik tai vadai. Jie sukelia ir žmones vienus prieš kitus.

GODUS

ŠUO

Bėgo šuo per lieptą ir nešėsi įsikandęs dešrą. Pasižiūrėjo į vandenį — ogi ten kitas šuo su dešra. Kad puls ant jo — tik pūkšt į vandenį!

Taip jis ir savo dešrą paskandino, ir anos nenutvėrė.

— Bet rusai vistiek negerai, — atsiliepė Gintas, nugirdęs mūsų kalbą.

— Tu manai, Gintai, kad bolševikai.

— Taip.

— Na, ateis laikas, kad nauji Lietuvos savanoriai juos išgins iš savo krašto, kaip anuomet. Ar tu, Gintai, žinai, kada prisimename Lietuvos savanorius ir kareivius?

— Taip, tete. Mes prisimename lapkričio 23. Aš skaičiau Lietuvos istorijos vadovėlyje, kad pirmas Lietuvos kariuomenės įsakymas buvo išleistas Vilniuje 1918 lapkričio 23. Ar tu, tete, tada buvai Vilniuje.

— Buvau. Tik aš buvau dar perjaunas kariuomenei.

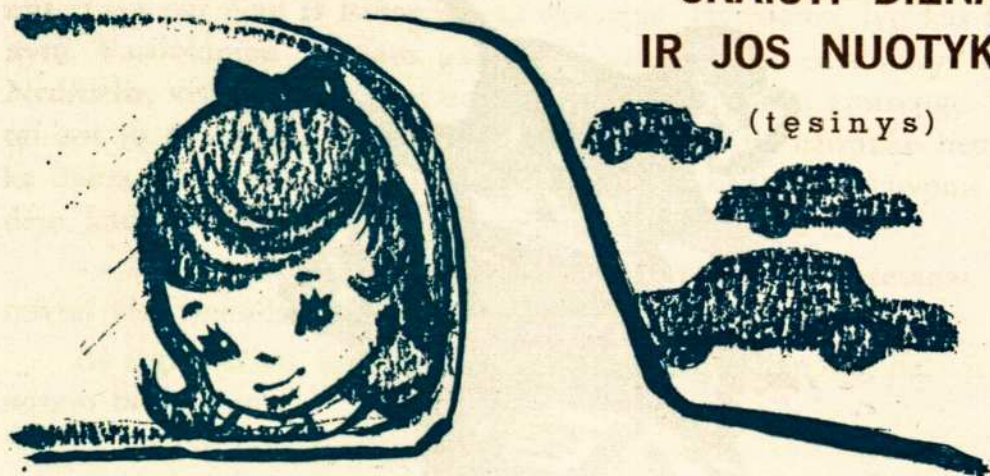
— Kaip Gintas, — neiškentė nepastebėjus Gilė.

— Tu tylėk!

— Abudu patylėkite. Matote, veteranai jau rikiuojasi prie bažnyčios eiti aikštelėn. Paskubėkime!

SKAISTI DIENA IR JOS NUOTYKIAI

(tęsinys)

Alė Rūta

Bet senelis naujojo kaklaraiščio nenusiėmė, ir tėveliai tebebuvo gražiai apsirengę, ir visi linksmi. O tikri nuotyčiai tik dabar prasidėjo. Pirmą viskas buvo rimta ir balta. Dabar Danguolė galėjo garsiai juoktis, jie smarkiai važiavo, jie visi daug kalbėjo, ir visa tai Danguolei labai patiko.

Kai užkandžiaudami jie susėda ant samanų prie didžiojo akmenio, tėvelis ir sako:

— Dabar, mama, papasakok, kaip buvo tavo Pirmos Komunijos dieną.

— Taip seniai! Jau ir užmiršau, kaip ten buvo. — Susimąščiusi atsako mama.

— Papasakok, mamytė, vistiek papasakok! — Net spirga iš susidomėjimo Danguolė.

Mamytė atsidūsta.

— Jeigu taip norit. Bet seniai tai buvo. Ir liūdna prisiminti. — Ji dar kartą atsidūsta. — Brolis jau miręs. O tada mes su broliu kartu visur eidavom. Buvau tik metais už jį jaunesnė. Kartu mokykloje, kartu ir pirmos išpažinties priėjom. Atsimenu, ilgai mokėmės pas jaunąjį kunigėlį katekizmo. Taip gražiai kunigėlis mums pasakodavo, taip gražiai! Bet reikalavo ir iš mūsų, kad visa mokėtume. Egzaminavo. Kurie gerai mokėjo, išdavė tokias korteles.

— O kam tos kortelės, mamytė? — Paklausė Danguolė.

— Kas ją gavo, reiškia, gali eiti išpažinties. Kas ne, turėjo dar mokytis ir laukti kitų metų.

— O tu gavai, mamytė?

— Gavau. Ir brolis gavo. Kad linksmi ėjom tą dieną namo! Ir kiti kaimo vaikai ėjo su mumis. Kurie be kortelių, tie liūdni, o kiti ir verkdami, parspūdino. O mes juokėmės ir šokinėjom. Korteles buvom įsirišę į nosines, kad nepamestume. Tada buvo pavasaris, ne kaip dabar — ruduo.

— Bet vistiek, mamytė, ir mano Pirmos Komunijos diena buvo graži?

— Labai. Ir tebėra graži, — greitai atsakė senelis.

— Dar mes daug nuotraukų ir čia padarysim. — Kilojo foto aparatą tėvelis.

— Ir aš su savo aparatu! — Pašoksta Danguolė.

— Ir tu. Bet palauk, mamytė pabaigs pasakoti.

— O tada buvo pavasaris. — Užsimąsčiusi ir lyg tyliau kalbėjo mamytė. — Irgi buvo graži diena. Skynėm prie upelio purienas. Broliui besilankstant, buvo nosinė iš kišenėlės iškritusi. Su kortele. Bet aš pamačiau, tai nepametė. Aš vainiką buvau pradėjusi pinti, bet purienų koteliai nestiprūs, tai nesisekė gerai surišti. O brolis akmenius mėtė į vandenį. Klan-klan-klan. Įmetus vandens ratai sukosi. Daug ratų. Paskui jie susiliedavo ir, sulaužę atspindinčius vandeny saulės spindulius, banguodavo, banguodavo ilgai. Aš mėgau žiūrėti į tuos ratus.

— Kai nuvažiuosim prie upelio, ir aš pamėginsiu. Gerai?

— Arba prie ežero. Bet tik vanduo. O akmeniukų visur yra.

— Važiuokim dabar, tėveli! — Nekantrauja Danguolė.

— Šiandien bus pervėlu, kitą kartą. Dabar klausyk.

Mamytė vėl atsidūsta.

— Tai ir viskas. O kitą dieną jau ėjom prie Komunijos. Aš buvau balta suknyte. O brolis turėjo naujas juodas kelnutes ir baltus drobinius marškinius. Nešėm rankose degančias žvakes. Ir maldaknyges. Bet kai galvoju apie

brolių, vis jį matau tokį, kaip tada buvo prie upelio, kai mėtė į vandenį akmeniukus, o aš skyčiau purienas.

— O kaip tu, tėveli, praleidai savo Pirmos Komunijos dieną?— Staiga atsisuka į jį Danguolė.

— Matai, dabar tavo eilė, — susijuokia mamytė.

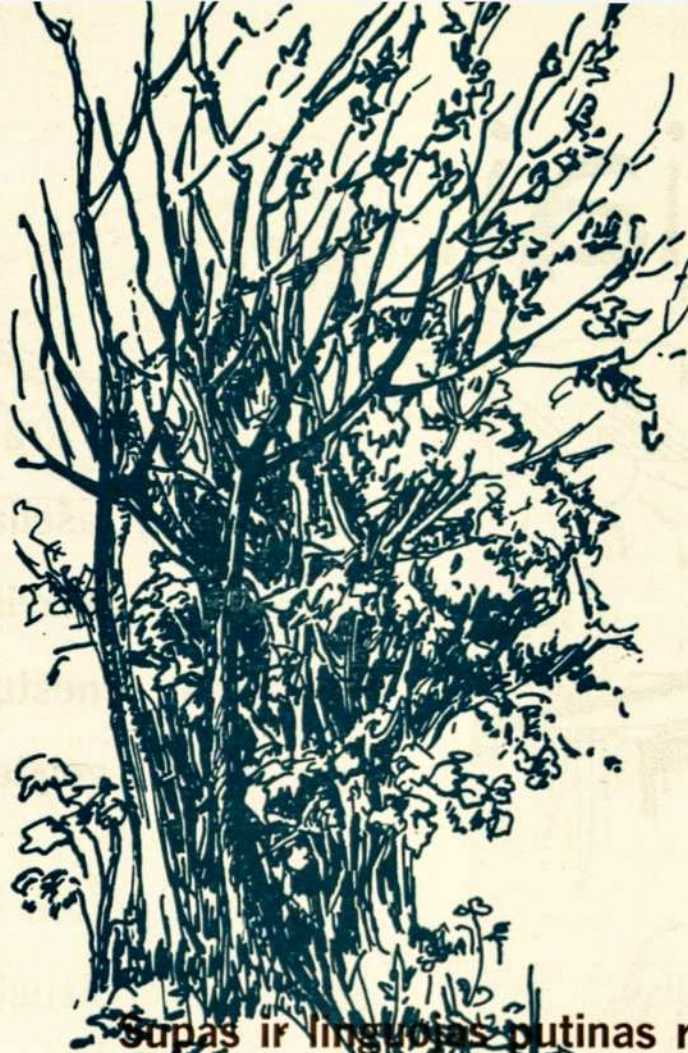
— Na, ir kas? Ir papasakosiu. — Tėvelis patenkintas. Kas gi nenori prisiminti vaikystės?

— Papasakok, papasakok! — Džiūgauja Danguolė. — O aš tavę pasakojantį nufotografuosiu. — Ji atsistoja, paeina atgal ir ima taikyti savo aparatuką į sėdinčius.

— Aš tik tiek atsimenu, kad buvau labai išsigandęs. Mat, ėjom į bažnyčią pėsti. Nevalgę, kaip ir reikia prieš Komunią. O pakelėj augo ankstybieji žirniai. Kad vešlūs, kad daug žiedų! Baltieji žirniai. O būta jau ir ankščių užsimezgusių. Pamačiau porą apystovių. Tik strykt per griovį, capt, capt — nusitraukiau kelias ankštis, gliaudau eidamas taku ir vis į burną, ir vis į burną... Ogi mano mama tuo laiku tik grįžt... Mat, ėjau iš paskos... "Ak tu, besarmati, ką tu darai! Prieš šventą Komunią, prieš pirmąją..." Aš net nutirpau. Gera dar, kad tebekramčiau, nebuvau nurijęs. Tik žirnių skonio seilės pamažu sunkėsi į gomurį... Šviežių, saldžių pirmųjų žirnių, iš lauko..." Išspjauk! Greitai išspjauk!" — Šaukė man mama. Aš spjoviau daugelį kartų. Ne tik žirnius, bet ir seiles. Spjaučiau į griovį, kol mano burna pasidarė sausa, net perštėti pradėjo. O širdis plakė dar labiau, negu einant prie klausyklos. Labai bijojau, kad kunigėlis nebartų už nuodėmes. O tada dar labiau buvau nusigandęs; gal nebegalėsiu priimti šventos Komunijos?.. Bet kunigėlis buvo geras, nebarė, o mama išklausinėjo, ar tikrai neprarijau nė vieno žirnio, paskui dar klebonėlio paklausė, ar ne nuodėmė bus vaikui priimti Švenčiausią. Leido. Ir tada buvo taip gera, kad leido, taip gera...

(Bus daugiau)

RUDUO

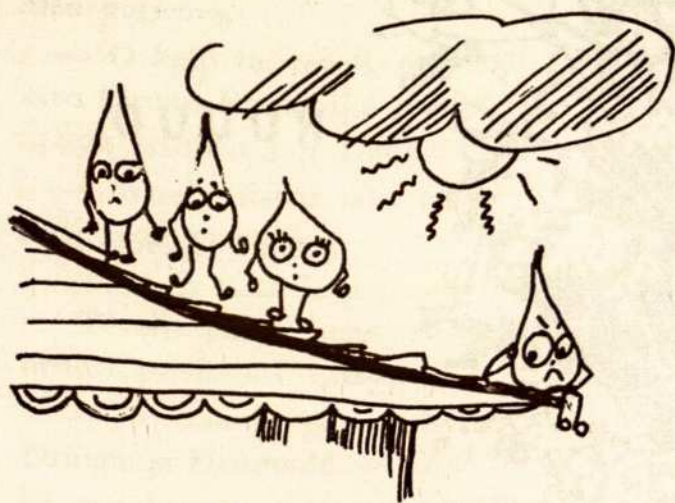
Danutė Lipčiūtė

Supas ir lingvijas putinas raudonas,
Žydi naši žemė obuoliais margais,
Sidabrinis rūkas driekiasi, vyniojas
Tarp švelnučių smilgų, pievų pakraščiais.

Rudenėlis taško dažais medžius, girią,
Gluosniui rauna plaukus, berželiui kasas,
Paukštelius išvaikė ir žiedus nuskynė,
Ūžauja su vėjais po lankas plikas.

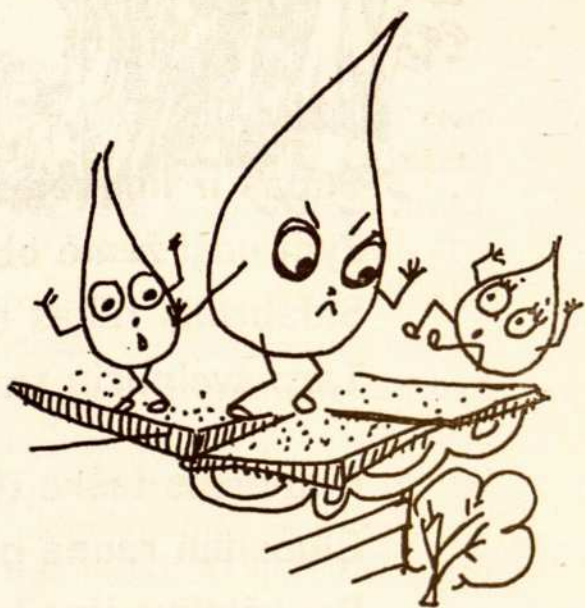
Skraido ir plevena medžio lapas vienas,
Išsiilgęs saulės mielų spindulių,
Iš dangaus pabiro snaigės baltos, mielos,
Atskubėjo lapui kloti patalų...

Lašeliai....

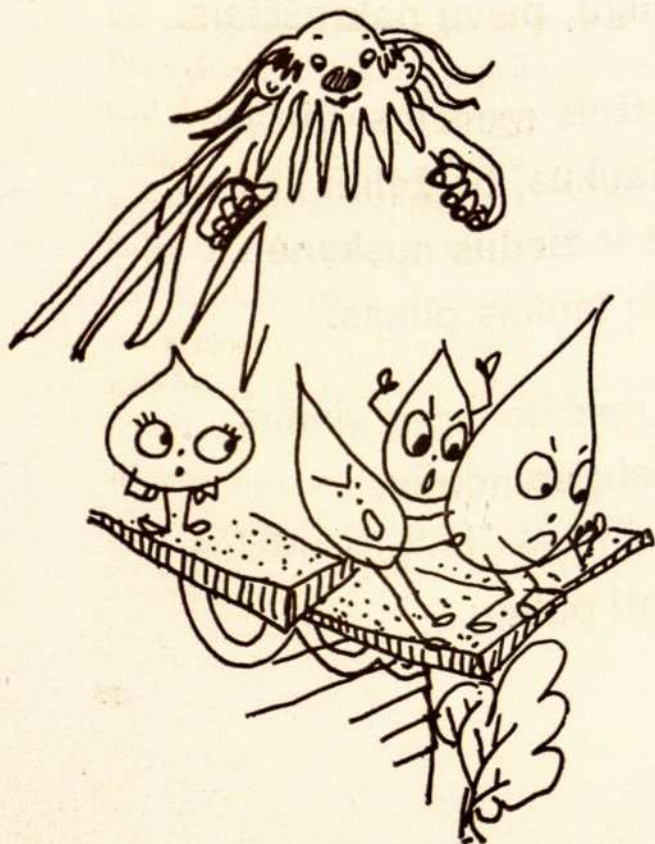
Ant stogelio krašto
susirikiavę lašeliai
laukė, kad atskristų
vėjelis ir nuneštų juos
į žemę pas gėlytes...

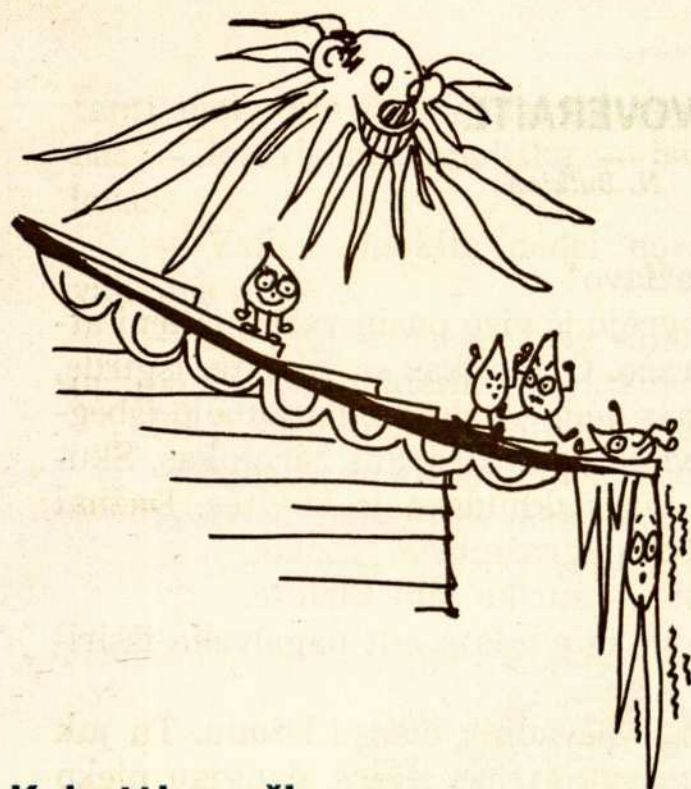
Vienam nusibodo
laukti ir jis nutarė
nesulaukęs eilės pats
pirmas nušokti.

Kiti nenorėjo jo leisti;
bet mažiausias dėl
ramybės užleido vietą.

Užgirdęs ginčą,
išdykęs dėdė Šalna
nutarė nubausti šį
blogą lašelį.

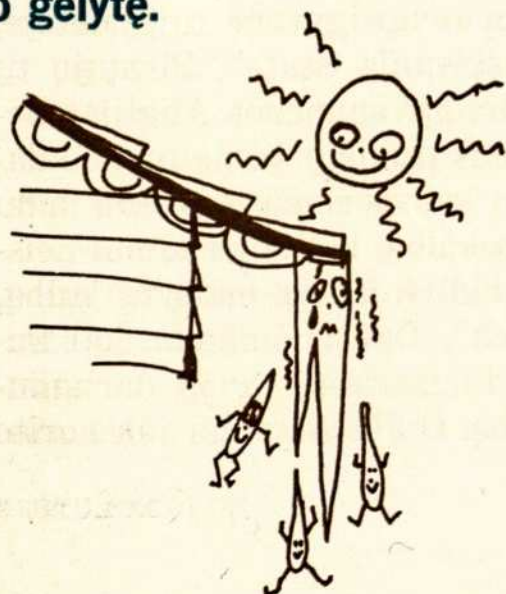
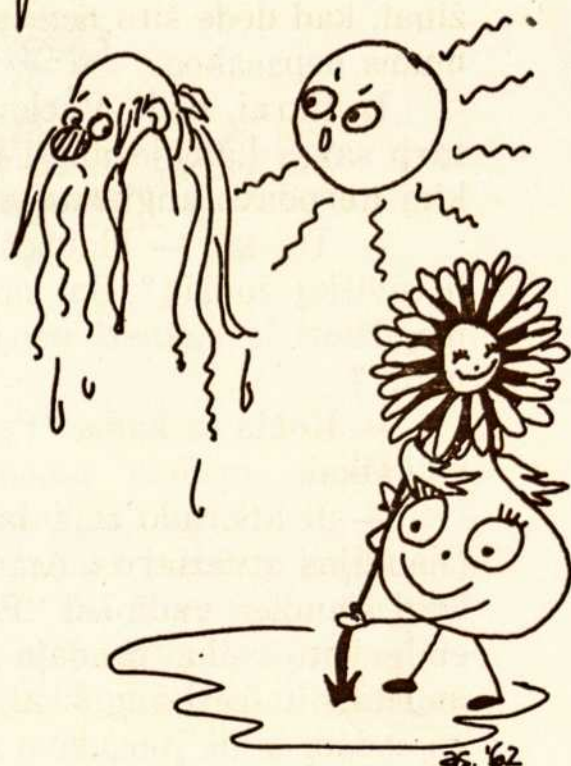

**Blogas lašelis
nespėjo nė nušokti,
kai sušalo į ragą!**

**Ir kiekvienas lašelis,
kuris bandė be eilės
nušokti, taip pat
sušalo!**

**Kai atėjo pačio
mažiausio eilė, Saulutė
pasirodė ir nugąsdino
dėdę Šalną. Gerasis
lašelis pirmas
nusileido į žemę pas
savo gėlytę.**

**O blogas lašelis turėjo
laukti, kol visi kiti
nusileido – ir liko pats
vienas prisikabinęs
prie stogo!**

VOVERAITĖ

N. Butkienė

— Dėdė, dėdė atvažiavo!

Kaip riešutukai išbyrėjo iš visų pusių vaikai. Vieni atbėgo iš sodo, kiti iš garažo. O Jonukas su Elziute, išgirdę, kad atvažiavo jų mylimas dėdė Vaclovas, paskubėjo išbėgti iš namų. Jonukas buvo labai neatsargus berniukas. Skubėdamas jis nežiūrėjo, kur pakliūdavo jo kojytės. Dažnai krisdamas jis savo galvą pagražindavo guzais.

— Johnny, look out! — suriko jam Elziutė.

Jonukas staptelėjo ir kaip adata ant pagalvėlio išsirikavo priešais Elziutę.

— Nerėk angliškai ir nevadink manęs Džonu. Tu juk žinai, kad dėdė šito nemėgsta, ir jei išgirs, daugiau nieko mums nepasakos.

Ir tikrai, dėdė Vaclovas labai nemėgo, kada vaikai tarp savęs kalbėjo angliškai, arba jei jie į lietuvišką sakinį įterpdavo angliškus žodžius.

— Tai ką, — klausdavo tada dėdė, — pritrūko jums lietuviškų žodžių? Gal norite "Pennsylvania Dutch" pamėgdžioti ir sukurti naują kalbą "Pennsylvania Lithuanian"?

— Kokia ta kalba "Pennsylvania Dutch"? — klausdavo vaikai.

— Ji atsirado tais laikais, kada pirmieji žmonės iš Olandijos atvažiavo į Ameriką ir apsigyveno toje vietoje, kuri šiandien vadinasi "Pennsylvania State". Pirmųjų tų emigrantų vaikai pradėjo su čia gyvenančiais Anglijos kolonistais kalbėti angliškai, bet iš pradžių jiems pritrūkdavo žodžių ir jie įterpdavo savo kalbos žodžius. Tokiu būdu jie ne tik sugadino savo gimtą kalbą, bet ir tinkamai neišmoko angliškai, ir tada jie sukūrė naują maišytą kalbą, pramintą "Pennsylvania Dutch". Dar ir šiandien kai kurie ūkininkai, čia vadinami "farmeriais", ir jų darbininkai tarp savęs vartoja šią kalbą. O Jūs lietuviai juk norite

tapti mokytais žmonėmis, tai nevertėtų maišyti dvi kalbas — lietuvišką ir anglišką, — bardavo vaikus dėdė Vaclovas.

— Vaikai, duokite dėdei nors į butą įeiti, — suriko vaikams motina.

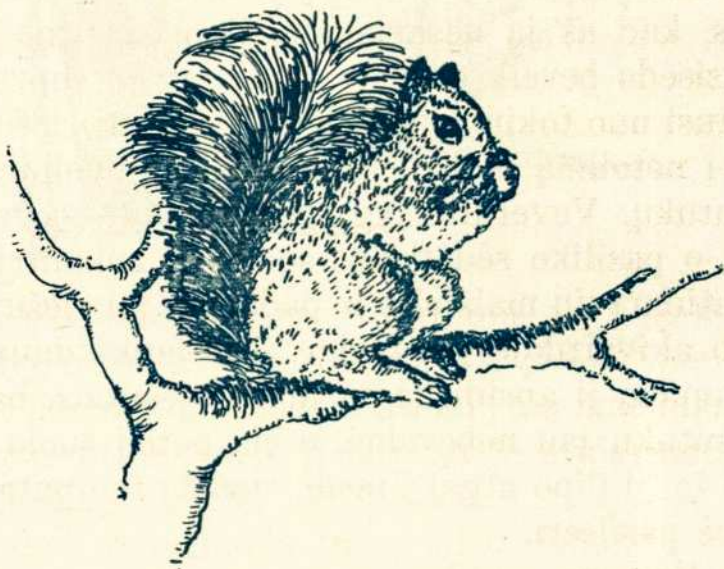
— Jie kaip muselės prie saldaus medaus prie manęs prilipo, — labai patenkintas atsiliepė dėdė.

Po pietų vaikai vėl apstojo dėdę Vaclovą.

— Apie ką mums šiandien, dėdele, papasakosi?

Truputį susimąstęs dėdė linksmai atsakė:

— Gal norite išgirsti apie voveraitę?

Pas mus Lietuvoje, su pukuota uodega, voveraitės buvo gražios. Bet aš jums papasakosiu apie vieną amerikonišką voveraitę, kuri labai panaši į mūsų lietuvišką, ir aš ją pavadinau "Top-tiptole". Tai buvo labai malonus sutvėrimas. Be to, ji tinkamai atspėdavo, kokia bus žiema: ilga ar trumpa, šalta ar šilta. Todėl ir aš žinojau kokiai žiemai prisiruošti.

— Tai kaip tas atsitikdavo? — susidomėjo vaikai. Jie patogiai atsisėdo aplink dėdę Vaclovą ir pasiruošę paklausyti pasakojimą apie voveraitę. Vaikai žinojo, kad dėdė buvo nusipirkęs nedidelį žemės sklypą, kuriame pastatė sau mažą namuką. Prie namų augo dvi obelaitės. Be to,

dėdė mėgo visą savo laisvą laiką skirti daržovių sodinimui ir auginimui. Sklypą sutvarkius, dėdė pažadėjęs juos nuvežti parodyti savo namą.

— Vieną gražią pavasario dieną, — pradėjo pasakoti dėdė, — kada aš tvarkiau savo sodelį, atsirado augštai ant medžio šakos voveraitė. Ji ilgai žiūrėjo į mane ir, pagaliau įsitikinusi, kad aš esu nepavojingas jai žvėris, nusileido žemyn.

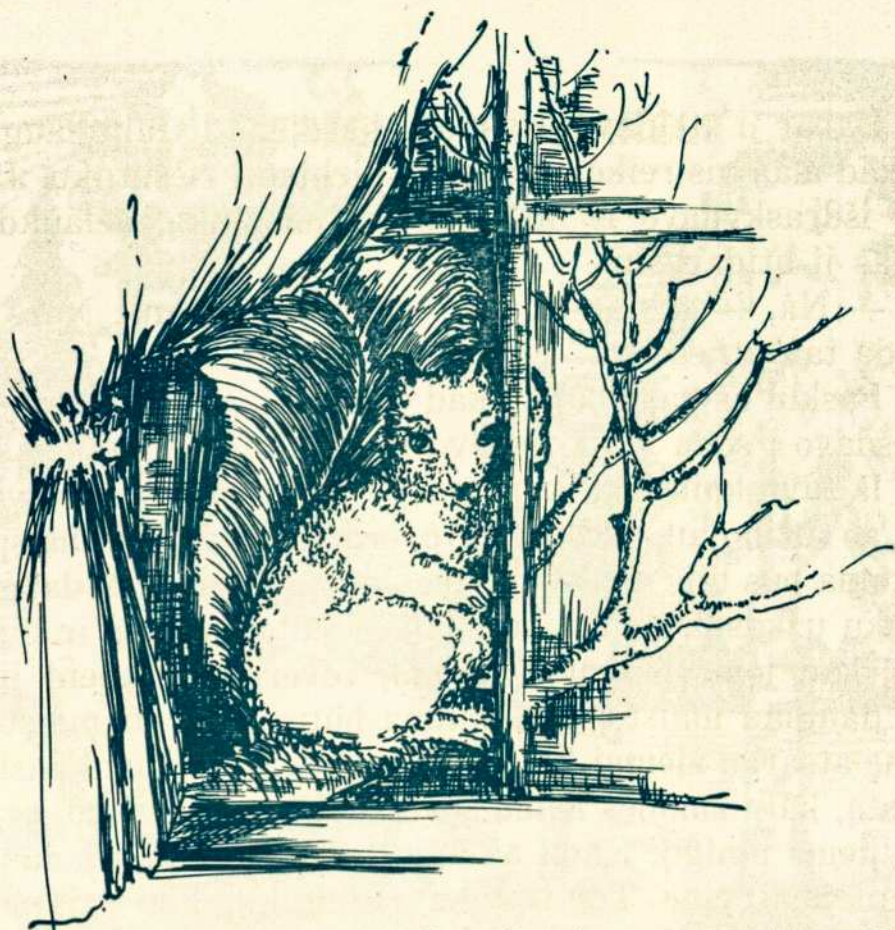
— Cha... cha... cha... — plyšo juoku vaikai. — Bet jūs, dėde, esate žmogus, o ne žvėris.

— Voveraitė to nežino. Jai visi sutvėrimai, kurie aplink ją juda, yra žvėrys. Vienų ji bijo, kiti jai malonūs. Įsitikinusi, kad aš ją neskriausiu, ji prisiartino prie manęs ir atsisėdo beveik greta su manim. Aš supratau, kad ji pripratusi nuo tokių žvėrių, kaip aš, gauti riešutukų. Aš nubėgau į netolimą maisto krautuvėlę ir nusipirkau maišelį riešutukų. Voveraitė lyg suprato, kur aš nuėjau. Ji neišbėgo, o pasiliko sėdėti ant suolo. Ji nekantriai laukė, kada aš atidarysiu maišiuką ir paduosiu jai riešutuką. Čia pat mano akivaizdoje ji suvalgė jį ir laukė daugiau. Per keletą minučių ji apsidirbo su mano riešutais, bet paskutinių riešutukų jau nebevalgė, o čia netoli suolo užkasė į žemę. Po to, ji įlipo atgal į medį, surado ten patogią vietą ir išsitiesė pasilsėti.

Dėdė Vaclovas nutilo.

— Bet žadėjai, dėde, pasakoti, kaip voveraitė ir jūs prisiruošiate žiemai, — nustebo vaikai, kad dėdė pabaigė savo pasakojimą.

— Palaukite, vaikučiai, sužinosite ir apie tai. Voveraitė po pirmo atsilankymo pas mane nesirodė apie dvi savaites. Tiesa, tada ir oras buvo negražus: šaltoka ir gero-kai lijo. Bet pirmą saulėtą gražią dieną girdžiu, kažinkas beldžiasi į mano langą: top... tip... top... tip... Žiūriu, nagi mano draugė voveraitė. Ji buvo atsistojusi ant užpakalinių kojųčių ant suolo prie mano lango ir priešakinėmis kojųčėmis beldėsi į langą. Tikrai apsidžiaugiau ją pamatęs ir tuoj atidariau jai langą.

— Labas, labas, mano Top-tiptole, — pasakiau jai.

O ji lyg mano kvietimą suprato ir išoko į kambarį. Kadangi ant mano stalo stovėjo atidarytas maišiukas su riešutais, voveraitė nuvertė jį ir pradėjo atidarinėti riešutukus. Per keletą minučių liko tuščias.

— Matyt, mano miela, tu esi labai išalkusi, — pasakiau jai. — Bet aš neisiu į krautuvę pirkti tau kitą maišiuką.

Nuo tos dienos Top-tiptolė pradėjo mane lankyti kasdieną. Kaip gudrus žvėriukas, ji pastebėjo, kad manęs nėra namie nuo devintos valandos ryte iki šeštos po piet. Ji stengdavosi ateiti ryte prieš devintą valandą ir gauti maišiuką su riešutais. Taip ji darė kasdieną per visą vasarą.

— Dėde, kaipgi vis dėlto voveraitė išmokė jus sužinoti, kada bus šalta ir ilga žiema? — nekantriai paklausė Elziutė.

— Truputį kantrybės, vaikai. Aš dar nepabaigiau. Staiga vėl mano Top-tiptolė išnyko dviem savaitėm, bet paskui vėl atsirado. Pastebėjau, kad jos kailiniai pradėjo keisti spalvą — iš rudos į sidabrinę.

Dabar ji ateidavo pas mane kasdieną ir taip daug valgė, kad man vis reikėjo daugiau pirkinėti riešutukų. Ji tiesiog išdraskydavo iš mano rankų maišiuką, nelaukdama kol aš ją atidarysiu.

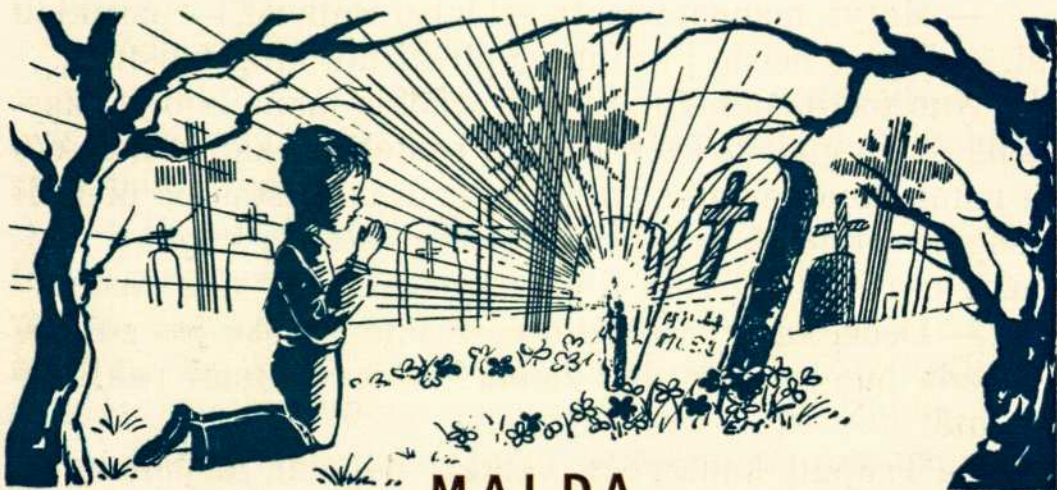
— Na, — sakiau aš jai, — tau vis negana. Nors visą pundą tau atneščiau.

Paskui aš pastebėjau, kad ji ne tiek suvalgydavo, kiek išnešdavo į sodą ir užkasdavo riešutukus, kur tik galėjo.

Iš savo kaimynų, kurie mėgo maitinti įvairius žvėriukus, aš sužinojau, kad pagal voveraitės elgesį galima spręsti, kokia bus tais metais žiema. Jos nevisada tiek daug riešutukų užkasdavo. Tik laukdamos šaltos žiemos ir bijodamos, kad joms pritruks maisto, voveraitės rudenį jieško kuo daugiau maisto, kad galima būtų padaryti maisto didesnę atsargą žiemai. Ir šalčiams atėjus jos išima paslėptą maistą, kaip žmonės išima savo sutaupas iš banko, pritrūkus jiems pinigų. Kada aš apie tai sužinojau, aš daugiau negailėjau mano Top-tiptolei riešutukų, kad jai nebūtų baisu sulaukti žiemos ir kad jos neužtiktų badas.

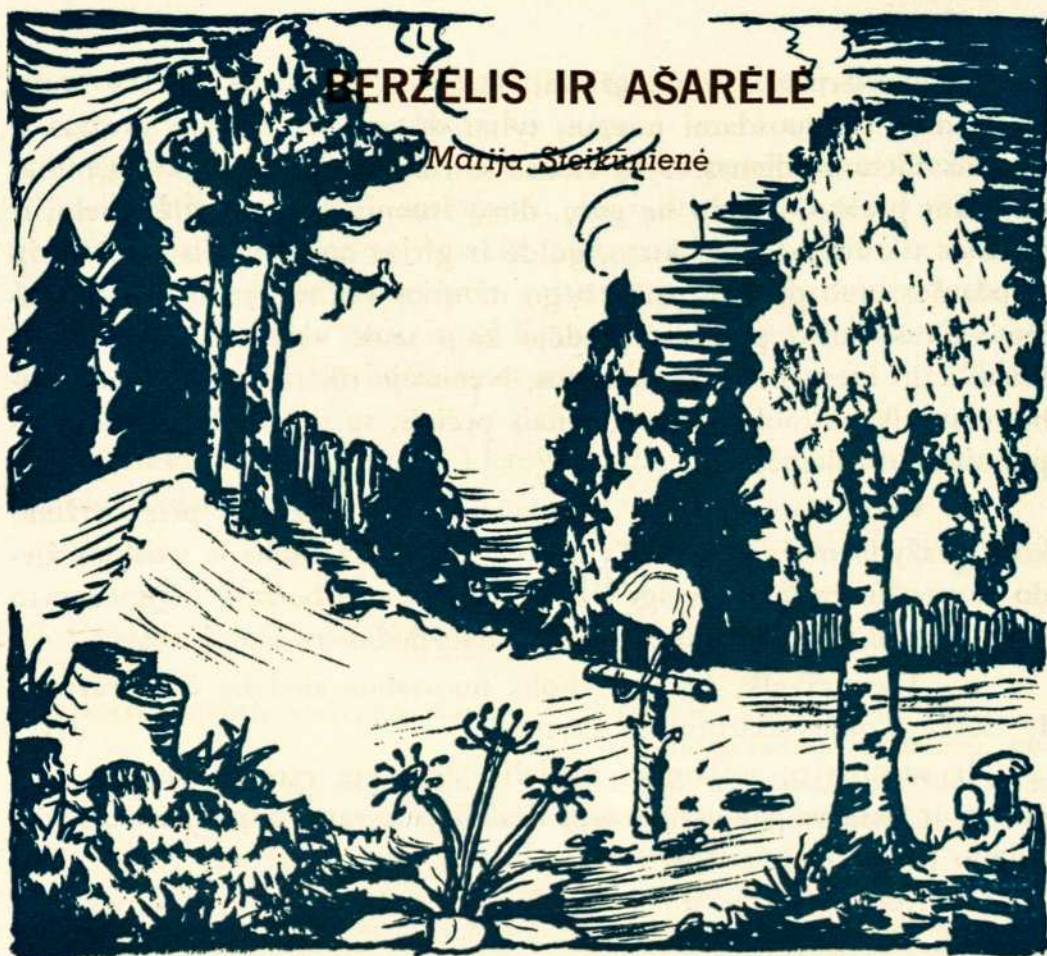
Tikrai, tais metais buvo labai šalta ir ilga žiema, — baigė savo pasakojimą dėdė Vaclovas.

VĖLINĖS – LAPKRIČIO ANTRĄ DIENĄ

MALDA

Amžinąjį atilsį duok mirusiems, Viešpatie. Ir amžinoji šviesa jiems tešviečia. Teilsisi ramybėje. Amen.

Tamsios ir paslaptingos Lietuvos girios. Jos lietuviams gerus ir sunkius laikus primena. Platūs, žali mūsų šalies miškai šildė, maitino lietuvius ir slėpė, dengė juos nuo priešų. Mūsų giriose auga daug rūšių augštų, stiprių medžių, žydi nuostabių spalvų gėlės, dygsta šeimynomis grybai ir sirpsta raudonos uogos. Lietuviai gerbia ir myli nuolat ošiančias, lyg marias, savo girias ir jas mylėti moko savo vaikus.

Vienoje tokioje girioje tarp senų barzduočių, plačiašakių medžių išaugo plonas, baltaliemenis berželis. Jis taip greit stiepėsi į viršų, kad gėlytės, žydinčios prie jo kojų, kasdien vis augščiau kėlė savo galvutes, kad pamatytų saulę blizgančius ir virpančius medelio lapelius. Beržiuko liemenėlis, vietomis tamsiais rėželiais paryškintas, kas pavasarį vis darėsi baltesnis ir berželis kasdien vis augo dailesnis ir linksmesnis. Ir kaip gi nesidžiaugti? Visi jį mylėjo ir paikino. Gėlės glaudėsi prie jo kojų. Maži kiškiukai, pabėgę nuo kiškienės, mėgo prie jo žaisti, vaikytis ir kiškio kopūstais pasigardžiuoti. Gi ir vaikai, atbėgę miškan grybauti, susėdavo jo pavėsy ir girdavo puikų medelį. Gerai ir smagu čia buvo bujoti ir gyventi berželiui ir jis, plonomis šakutėmis gaudydamas vėją, šlamėdamas visais savo glėžnais lapeliais,

garsiai juokdavos iš senių ąžuolų, kaip šie kiekvieną vakarą saulei leidžiantis, besiruošdami miegui, tyliai dūšaudami minėjo gražias ir sunkias Lietuvai dienas. Sykį vienas storulis ąžuolas net iki mėnuliui patekant pasakojo, kaip šią gerų, dorų žmonių šalį užpuolė priešai ir žudė ne tik žmones, bet kirto, guldė ir girios medžius. Jis matė, kaip slėpdamosi nuo priešų, girion bėgo motinos vedinos ir nešdamos mažus vaikus, kurių plaukai spindėjo kaip saulė viršum girios ir akys švietė kaip Lietuvos žydras dangus. Nenorėjo tikėti berželis toms kalboms ir, tik patraukęs savo gležnais pečiais, su vėjeliu linksmai nusi juokdavo, nušlamėdavo.

Gi vieno dainuojančio, kvepiančio pavasario rytą prie berželio kojų pražydo maža gėlytė. Tyliai prasiskleidė žiedelis ir vaiskios žiedo akutės nedrąsiai pažvelgė į dar tebemiegantį berželį. Lengvas ryto vėjelis pašoko ir pažadino berželį, šnabždėdamas jam į ausį:

— Tik pažvelk, beržiuk, koks nuostabus žiedelis čia pražydo! Ir žiūrėk, kokios ašarotos jo akytės.

Ir susiūbavo, sušlamėjo medelis. Nupurtė ryto rasas nuo savo galvos ir panorą pamatyti naują žiedelį prie savo kojų. Jis pasilenkė vėjelio padedamas ir ilgai stebėjo šviesią, ašarotą gėlytę.

— Kuo tu vardu, nuostabus žiedeli, ir ko tu verki? — paklausė berželis.

— Ji verkė visą naktį ir neleido man miegoti, — pasiskundė netoliese visais žiedais pražydusi žibutė.

— Ašarėlė — mano vardas, — atsakė gėlytė nuleidusi savo ašarotas akis.

— Tai ko gi verki, Ašarėle? Ar rasos lašelis užkrito ant tavo akyčių? Ar nubudęs kiškiukas tavo lapelius užgavo? O gal drugelis sparneliu besiskleidžiantį tavo žiedelį palietė? — vis klausė berželis.

— Nei rasos lašelis užkrito man ant akyčių, nei kiškiukas mano lapelius užgavo, nei drugelis sparneliu žiedelį palietė. — Tik čia, va čia, pažvelk, berželi, pašautas žuvo Lietuvos karys. Krisdamas krauju aptaškė samanų ir vienas kraujo lašas į mano žiedo pačią širdelę ištiško. Ir man širdelė vis tebeperšti ir tebeskauda. Užtat ir verkiu, — skundėsi gėlytė.

— Tai tu matei, kaip jis mirė? — nustebo berželis.

— Vakar saulei leidžiantis jis prie manęs sukrito, visu kūnu prisiglaudė prie žemės ir suleidęs pirštus į samanų, žiūrėdamas į mane pasakė:

— Ir tu, žiedeli, skaistus kaip vaiko ašarėlė, matai kaip mirštu

už savo žemę — Lietuvą. Jis pavadino mane ašarėle ir dabar amžinai aš vadinsiuos Ašarėle, — pravirko gėlytė.

Tik dabar patikėjo puikuolis berželis, ką pasakodavo visažiną seni medžiai ir susimastė... susimastė... Jis nuleido savo plonas šakas ir ramindamas, glostydamas Ašarėlę, pats pravirko. Sodrios verkiančio berželio ašaros krito ant gėlytės galvutės ir ant sukruvintų Lietuvos girios samanų. Užtat lietuviai šį liekną, liūdintį, nusvyrusiomis šakomis medelį verkiančiu berželiu svyrūnėliu vadina ir apie jį liūdnas dainas dainuoja.

Tankios ir paslaptingos Lietuvos girios. Jos lietuviams gerus ir sunkius laikus mena.

LINKSMIAU

Surinko Pr. Alšėnas

Daktaras klausia susirgusį Kaziuką:

— Ar suvalgei košę su apetitu?

— O, ne, daktare, aš košę valgiau su sviestu.

Ponia Brown aprodinėja savo butą ir naujus baldus kaimynei. Įeina į vaikų kambarį.

— Bet, kaip gi taip? Tokia augšta lova trijų metų mergaitei?

— O, tai labai praktiška, — atsako Mrs. Brown. — Kai ji iš tokio augšto iškrinta, tai girdisi ir mano miegamajame...

— Mamyte, mamyte, ana Antosė laikraštį valgo!

Mamytei atbėgus: — Nieko, nieko, pasirodo, vakarykštis laikraštis!...

Išgirdusi vaikų riksmą, įbėga motina ir mato, berniukas sesutę kumščiuoja.

— Kostai, ką tu darai? — ji susuko.

— Nieko blogo, aš esu jos treneris! — pasiaiškino vaikas.

Mokytojas klausia berniuką:

— Kaip pavadinsi tą žmogų, kuris kalba ir kalba, nors niekas jo neklauso ir nesidomauja juo?

Berniukas:

— Tai gal reikėtų tokį žmogų pavadinti "mokytoju"?

Tėvas: — Vaike, tu ir vėl bandai boksuotis. Matau, kad jau praradai du priešakinius dantis!

Sūnus: — Ne, tėveli, aš tu dantu nepraradau. Aš juos turiu kišeniuje.

Mokytojas: — Žiūrėk, Petriuk, štai, tu gauni du obuoliu, vieną didelį, kitą — mažą ir turi pasidalinti su savo broliu. Kurį obuolį tu jam duosi?

Mokinys: — Ar aš turiu dalintis su savo mažesniuoju ar didesniuoju broliu?

Vyresnis berniukas: — Mano tėtis yra stogadengis, o ką tavo tėtis veikia?

Jaunesnysis berniukas: — Tą, ką jam mama paliepia.

TRUPUTĮ PAGALVOK

ŽODŽIŲ ŽAISMAS

Skanų gėrimą paimsi,
vieną raidę jam nutrinsi,
kitą raidę įrašysi —
kitą žodį paskaitysi:
taip vadinasi žemės plotas,
vandeniui aplink ribotas.

MISLĖS

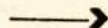
1. Du ratai pagirėje stovi.
2. Eina be kojų, muša be rankų.
3. Lygus su medžiu, niekad saulės nemato.
4. Du bėga, du veja, o niekad nepriveja.

DEGTUKŲ RAŠTAS

Kaip vadinosi tas Didysis Lietuvos Kunigaikštis, kuris
įkūrė Vilnių? Paimkit 29 degtukus ar pagaliukus ir sudė-
kit jo vardą.

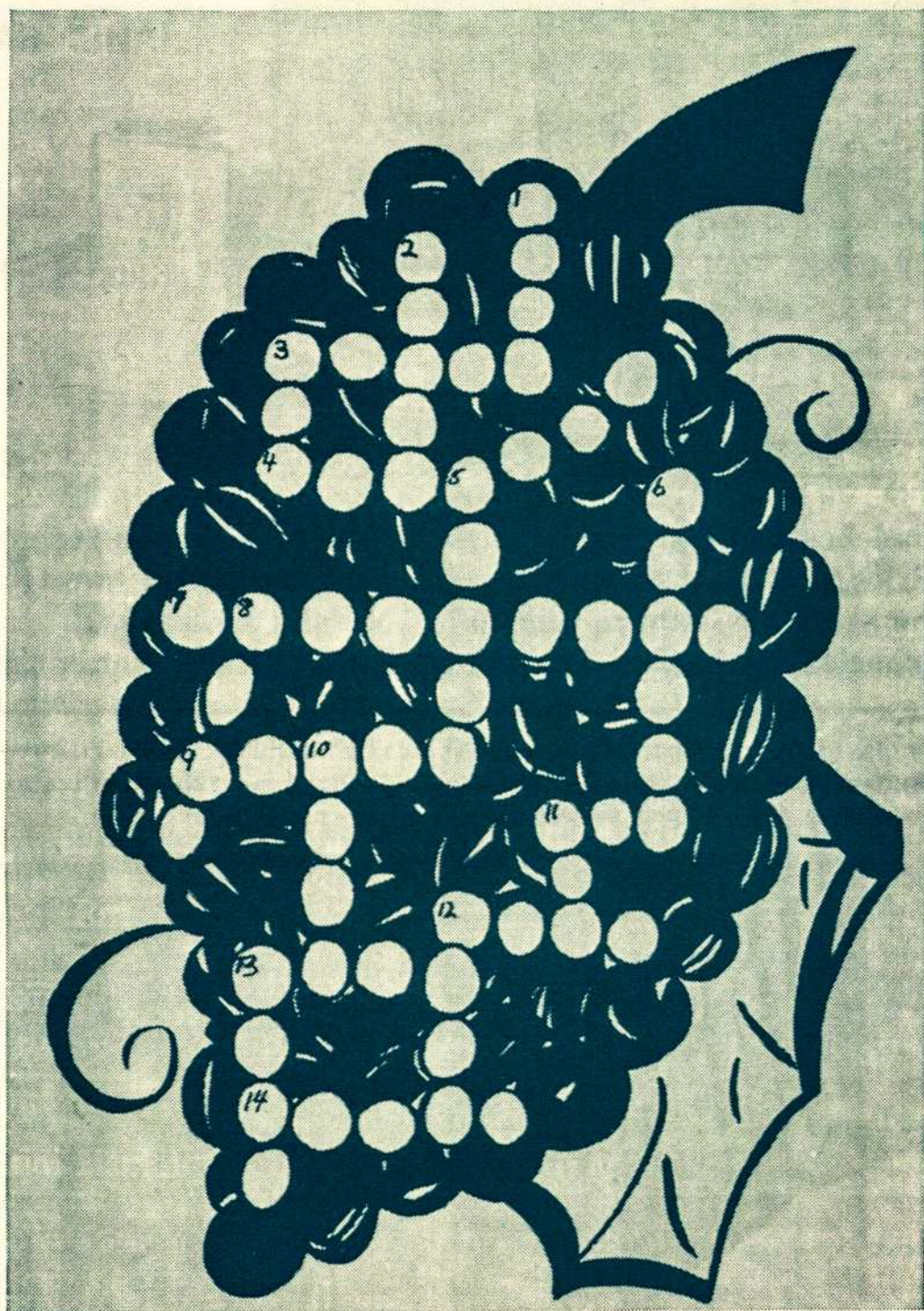
Prisiuntė R. G.

Skersai:

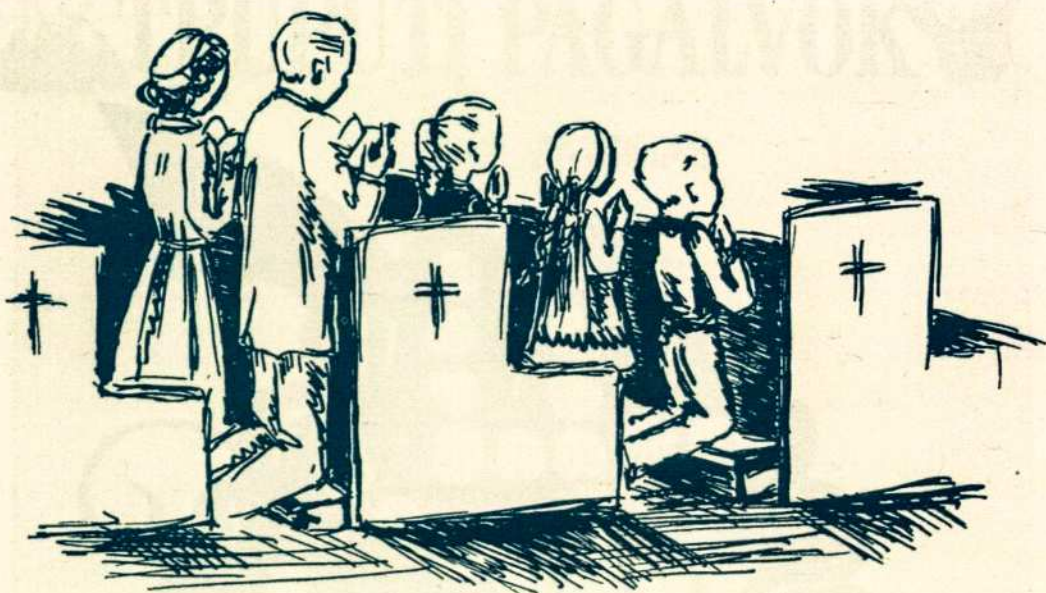

3. Širdis šitą simbolizuoja.	2. Kas dainuojama?
4. Audimui priemonė.	3. Tu ir aš.
7. Šis mėnuo.	5. Didelė kova.
9. Iš šito valgome.	6. Berniukas ar mergaitė.
11. Įvardis, reiškias "Marytės".	8. Regėjimo organas.
12. Motina.	10. Mamos brolis.
13. Mergaičių žaistas.	11. Įvardis reiškias "Jurgiui."
14. Lengva plunksna.	12. Lietuvių dažnai apdainuoja-
mas augalas ("sėjau rūtą,
sėjau").
Žemyn:	13. Sakom: "gudrus, kaip".
1. Šio galvosūkio vaizduojama
vynuogių	(Atsakymai psl. 30).

VYNUOGIŲ KEKĖS GALVOSŪKIS

ALGIS IR ALYTĖ

Padėkos diena artėja...
Prieš altorių su visais
Aš klaupiuos, rankas sudėjęs
Ir meldžiuos karštai, karštai.

Už tėvelį, už mamytę
Ačiū Viešpačiui tariau.
Negaliu aš apsakyti,
Koks, Dievuli, geras Tu!

Po darbo ir pramogauti malonu. Arvydas ir Gailiukas Vasoniai, antrojo skyriaus mokiniai ir "Eglutės" skaitytojai, parėję iš mokyklos ir atlikę namų darbus, išėjo į upelį pažuvauti.

AR ŽINAI . . .

Apie Škotiją?

Paruošė Ona Panfily

Škotijos gyventojai

Jau turbūt visi girdėjote apie Škotiją, nebent tik tiek, kad ten gyvenantieji škotai yra labai šykštūs.

Škotija yra Didžiosios Britanijos šiaurinė dalis. Kai kurie žmonės mano, kad Škotija žemdirbystės kraštas, bet tai ne tiesa. Vidurinėje Škotijos dalyje (Central Lowlands) yra daug didelių miestų ir fabrių. Anksčiau čia buvo ir daug anglių kasyklų, bet dabar šios kasyklos jau baigiasi. Todėl anglis labai pabrango Škotijoje ir žiemos metu škotai šąla prie savo menkai apkūrenamų židinių. Šioje srityje yra didžiausias Škotijos gyventojų skaičius. Glasgow, viename didžiausių Škotijos miestų, gyvena labai daug žmonių ir gatvės tiek prigrūstos vienodo, negražaus stiliaus trijų aukštų mūrinių namų, kad tiesiog nėra kur kvėpuoti. Bet dabar tokius namus griauja ir stato naujus, gražesnius. Škotijos sostinė Edinburgas yra gražus istorinis miestas. Ten yra "Hollywood Palace", ir Edinburgo pilis, kuri stovi ant augšto kalno.

Škotijos šiaurėje yra gražūs augšti kalnai (The Northern Highlands). Kai kurių jų viršūnėse sniegas pasilieka visus metus. Gamta čia nuostabiai graži, platūs ežerai išspraudę tarp augštų, medžiais apaugusių kalnų. Tik kažkaip atrodo, būtų nyku ir baisu čia gyventi visą laiką, nes žmonių maža. Čia žmonės verčiasi avininkyste.

(*Bus daugiau*)

MAIRONIS

Mūsų poetas Maironis parašė daug gražių eilėraščių. Kai kuriems yra pritaikyta muzika, kad galėtume dainuoti. Štai vienas gražus eilėraštis, kuriam melodiją pritaikė muzikas Faustas Strolia.

Žodžiai Maironio MERGAITĖ muz. Fausto Strolia

1, 2. ir 4. posmai.

1. Pra - žy - do, pa - skli - do žie - dai po lau - kus ir pie - vas iš - py - nē mar -

gai (o! mes - gi) Aš stin - siu sau pin - siu raus - vos vai - ni - kus, žy - dē - siu, kaip

žy - di lau - kai. 3. Su - žiul - bo, pra - gy - do tarp gi - rių sald - žiai, pa - bė -

te - liu by - ka į vai - ni. bai - nuo - siu, rin - quo - sia su jais aš

stard -

žiai, kaip jų ka - ra - li - ni gra - ži.

2. 4.

Banguoja ir mainos tarp kalnų žalių
Upelis nuo margo dangaus;
Stebėsiuos, gėrėsiuos vilnių blaivių
Ir savo vainiko gražaus.

Sužvengė, subildo žirgelis toli:
Bernužis atjoja giria;
Palėkusi slėpsiuos; žaibu — akimi
Pažvelgsiu tiktai paslapčia.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 26 — Žodžių žaismas: sula-sala. Mįslės: 1. ausys, 2. laikrodys, 3. šerdis, 4. vežimo ratai.

Vynuogių kekės galvosūkis: Skersai: 3. meilė, 4. staklės, 7. lapkritis, 9. indas, 11. jos, 12. mama, 13. lėlė, 14. pūkas. Žemyn: 1. kekė, 2. daina, 3. mes, 5. karas, 6. vaikas, 8. akis, 10. dėdė, 11. jam, 12. mėtą, 13. lapė.

PAS SKAITYTOJUS

Garsi Chicagos dainininkė trijų metų Irena Giečiūtė, dainuoja J. Bertulio "O atsimenu namelį". Nuotraukoj kaip tik pagauta momentas, kur ji dainuoja "čiūčia liūlia".

(A. Gulbinsko nuotr.)

RUDENĖLIS

Rudenėlis jau atėjo,
Šalti vėjai pūst pradėjo,
Giesmininkus jie išvarė
Į šiltesnę gražią šalį.

Margais lapais jie išklojo
Mūs laukus ir pievas,
Ir visus vaikus suvarė
Į namus kaip vieną.

— Dirbkit, vaikai, netingėkit!—
Tarė rūščiai vėjas, —
Tinginį šalin padėkit,
Laiko knygai negailėkit.

Stefutė Brizgytė
9 metų

VYSKUPO MOTINA

Buvo tamsus rudens vakaras. Mes su jaunesniu broliu išėjome iš miesto sugrižtančios mamytės pasitikti. Pakelyje pradėjo smarkiai lyti. Mes atsistojome po dideliu ąžuolu. Žaibas nušvietė visą apylinkę. Toje akimirksnio šviesoje, pamatėme netolimais ligotą senutę, kuri, turbūt iš išgąščio, ant šlapios žemės pargriuvo. Nieko nelaukdami, mes šokome senutei į pagalbą ir prikėlėme ją nuo žemės. Senutė mums padėjo, sakydama:

— Ačiū Jums, vaikeliai. Viena būčiau neatsikėlusi, nes esu labai sena.

— Tai buvo mūsų pareiga! — Su tais žodžiais norėjome toliau keliauti, nes jau lietus buvo nustojęs lyti. Tačiau senutė drebėjo ir prašėsi į namus palydima. Mes ją noriai parvedėme į namus. Jie buvo kitoje gatvės pusėje. Kambaryje švietė dangiška šviesa ir kažkas grojo vargonais. Reikėjo už stalo atsistoti. Stalas buvo visokiomis gėrybėmis apkrautas. Mes valgėme ir gėrėme, kiek tik norėjome. Kelionei gavome po didelius maišelius atlyginimo. Kai su mamyte į namus sugrįžome, tuose maišeliuose ne tik daug maisto radome, bet dar didelę sumą pinigų. Už tuos pinigus mes sumokėjome turimas skolas ir už likusius nusipirkome gražių rūbų. Taip pat ir tėvelio brolio, kuris kenčia Sibire, nepamiršome. Vėliau sužinojome, jog ta senutė buvo vieno žymaus vyskupo motina.

Rita Šmigelskytė
16-to Vasario Gimnazijos mokinė

Lapkričio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

ALP 1785
Larch.

1. VISI ŠVENTIEJI
Maturinas, Kirenija / Gydautas, Vaivara
2. VĖLINĖS
Jorandas, Maura / Žyvas, Gedilė
3. Eleras, Silvija / Vosgaila, Nora
4. Karolis Baromejus, Modesta / Manivydas, Vaida
5. Katenas, Bertilė / Auktumas, Judra
6. Severas, Edvena / Ašvydas, Vygaudė
7. Amarandas, Karina / Sirtautas, Gata
8. Keturi vainikuotieji broliai kankiniai:
Severas, Severinas, Karpoforas ir Viktorinas /
Svirbutas, Doma
9. Teodoras, Eustalija / Aušautas, Beda
10. Andrius Avelinietis, Trifonas / Kaributas, Nirmeda
11. Martynas, Menas / Vygintas, Suda
12. Martynas I, popiežius / Astikas, Nauna
13. Didakas, Stanislovas Kostka, Enata / Norvydas,
Eirimė
14. Juozapatas, Veneranda / Romantas, Saulenė
15. Albertas Didysis, Leopoldas / Vaidila, Žada
16. Gertrūda, Gobrijonas / Vaišivydas, Tyda
17. Grigalius Stebukladaris, Solomeja / Getautas, Gilvilė
18. Konstantas, Amandas / Lizdeika, Valia
19. Elzbieta, Medana / Dainotas, Rimgaila
20. Feliksas, Eudas / Jovydas, Vyta
21. MARIJOS AUKOJIMAS
Kolumbanas, Amelberga
22. Cecilija, Filemonas / Steikintas, Vandra
23. Klemensas I, pop., Lukrecija / Doviltas, Liubartė
24. Jonas nuo Kryžiaus, Firmina / Rumbautas, Kaita
25. Kotryna iš Aleksandrijos, Alnotas / Svilkenis, Germė
26. Silvestras, Petras Aleksandrietis / Dobilas, Siga
27. Virgilijus, Bilhilda / Skomantas, Girda
28. Sostenas, Hortulanas / Rimgaudas, Vakarė
29. Saturninas, Iuminata / Daujotas, Vėla
30. Andriejus, Arnoldas / Saugardas, Linksma

89,353

EGLUTĖ sveikina visus, kurie švenčia vardines!